1961
ମାର୍ଚ୍ଚ 7

ଆୟ-କର ଆୟୁକ୍ତ, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ

ବନାମ

ସେଠ ଖୁଶାଲ ଚାନ୍ଦ ଦାଗା

(ଜେ. ଏଲ. କପୁର, ଏମ. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲାଃ ଏବଂ ଜେ. ସି. ଶାହା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଆୟ କର-କ୍ଷତିର ଭରଣା-ଗଣନା ରାଶି ଲିଖିତ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ –ପ୍ରଭାବ-ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 (1922 ର XII), ଧାରା 24, ଧାରା 24 (3) ।

ଆକଳନ ବର୍ଷ 1941 ପାଇଁ, ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇନଥିବା ସଂସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କ ଅଂଶରୁ କରଦାତାଙ୍କ ଲାଭକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବ୍ୟବସାୟରେ ତାଙ୍କ କ୍ଷତି ଭରଣା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ଏହି କ୍ଷତିର ପରିମାଣ 53, 840 ଟଙ୍କା ବୋଲି ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 24 (3) ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗଣନା କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ଲିଖିତ ଭାବରେ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା କରଦାତାଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରିନଥିଲେ । ଆକଳନ ବିରୁଦ୍ଧରେ କରଦାତା ଅପିଲ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିନଥିଲେ | 1942-43 ବର୍ଷରେ କରଦାତା ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ଥିବା କ୍ଷତିର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବାକୁ ଦାବି କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଥିଲା 2,11,760 ଟଙ୍କା । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ । ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ 1948-49 ଏବଂ 1949-50 ରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବିବାଦ ପୁନର୍ବାର ଉଠାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରଶ୍ନଟି ଥିଲା ଯେ ଯେଉଁ କ୍ଷତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ତାହା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ କି କାରଣ ସେହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା ଯେ, ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 24 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ଗଣନା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆକଳନ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ଟିକସଦାତାଙ୍କୁ ଲିଖିତ ଆଦେଶରେ ସୂଚିତ ନ କରନ୍ତି । କରଦାତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷରେ କ୍ଷତିର ପୁନଃନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ ଯଦିଓ ସେ କ୍ଷତିର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବିରୁଦ୍ଧରେ

1961
ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ
ବନାମ
ସେଠ କୁଶାଳ ଚାନ୍ଦ ଡାଗା
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦୟତୁଲାଃ

1961 ରେ ଏକ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଲିଖିତ ଆଦେଶ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ କୌଣସି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ସେଥ୍ ଜମନାଦାସ ଡାଗା ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ଆୟକର, [1961] 3 S.C.R. 174, ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 148 ରୁ 150/1960 ।

ବିବିଧ ଦେୱାନୀ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 184/1953ରେ ପୂର୍ବତନ ନାଗପୁର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 1956 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 31 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *କେ. ଏନ୍. ରାଜାଗୋପାଲା ଶାସ୍ତ୍ରୀ* ଏବଂ *ଡି. ଗୁପ୍ତା* ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ *ଜେ. ଏମ୍. ଠାକର, ଏସ୍. ଏନ୍. ଆଣ୍ଡଲି, ଜେ. ବି. ଦାଦାଚାଞ୍ଜି ଏବଂ ରାମେଶ୍ୱର ନାଥ* ।

1961 ମାର୍ଚ୍ଚ 7 ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦାୟତୁଲାଃଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ଏସବୁ ଆବେଦନ, ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ଦ୍ୱାରା, ସେଠ ଖୁଶାଲ ଚାନ୍ଦ ଡାଗା ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି, କରଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି । କରଦାତା ନାଗପୁରର ମେସର୍ସ ଆର୍. ବି. ବନ୍ସୀଲାଲ ଅବୀର ଚାନ୍ଦ ନାମକ ଏକ ଫାର୍ମରେ ଅଂଶୀଦାର ଥିଲେ । 1941 ରେ ଦୀପାବଳି ଶେଷ ହୋଇଥିବା ହିସାବ ବର୍ଷରେ, ସେ ଏହି ଫାର୍ମରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିଜର ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ସେହି ବର୍ଷ, ତାଙ୍କର ଆୟର ଉତ୍ସ ଥିଲା ଶେୟାର କାରବାର, କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ସରକାରଙ୍କ ଠାରୁ ଭତ୍ତା, ଗୃହ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଲାଭାଂଶ । କରଦାତା ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇନଥିବା ସଂସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କ ଅଂଶରୁ କିଛି ଲାଭ ପାଇଥିଲେ, ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବ୍ୟବସାୟରେ ତାଙ୍କ କ୍ଷତିର ଭରଣା କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଆକଳନ କରିଥିବା ଆୟକର ଅଧିକାରୀ, ଆଗକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ଥିବା କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ 53, 840 ଟଙ୍କା । କରଦାତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପିଲ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିବା କ୍ଷତି ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିନଥିଲେ ।

1961
ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ,
ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ
ବନାମ
ସେଠ କୁଶାଳ ଚାନ୍ଦ
ଦାଗା
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି
ହିଦୟତୁଲାଃ

1942-43 ବର୍ଷ ପାଇଁ, କରଦାତା ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହବାକୁ ଥିବା କ୍ଷତିର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବାକୁ ଦାବି କରିଛନ୍ତି, ଏହା ଦର୍ଶାଇ ଯେ ଏହା 2,11,760 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତି, ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଅପିଲ ମାଧ୍ୟମରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ତେବେ, ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ, 1948-49 ଏବଂ 1949-50 ରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବିବାଦ ପୁନର୍ବାର ଉଠାଯାଇଥିଲା । ଏହି ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ, ଅଣ ପଞ୍ଜୀକୃତ ସଂସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କ ଅଂଶରୁ ତାଙ୍କର ଲାଭ ଥିଲା ଯଥାକ୍ରମେ 1,82,773 ଟଙ୍କା ଏବଂ 1,39,922 ଟଙ୍କା ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବ୍ୟବସାୟ ଟିକସରେ ତାଙ୍କ କ୍ଷତି ଯଥାକ୍ରମେ 1,18,913 ଏବଂ 60,589 ଟଙ୍କା । କରଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇନଥିବା ସଂସ୍ଥା ଠାରୁ ସେ ପାଇଥିବା ଲାଭକୁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବ୍ୟବସାୟରେ କ୍ଷତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭରଣା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇନଥିବା ସଂସ୍ଥାର ଲାଭ ତାଙ୍କ ହାତରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଫାର୍ମର କର ବହନ କରିଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତି ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଅପିଲ କରିବା ପରେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଏକ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ କରିବାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯିବା ଉପରେ, ଏହା ଚାରୋଟି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲା । ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟ ଏହି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରୁ ଉପୁଜିଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ ସହିତ ଜଡିତ, କିନ୍ତୁ ଏହି ରାୟରେ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିନାହୁଁ । ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ସହ ଜଡ଼ିତ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ହେଲା "

(1) ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ 1942-43 ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ 1941-42 ରୁ ଅଣାଯାଇଥିବା କ୍ଷତିର ଭରଣା କରାଯାଉଥିଲା, ପରିଶେଷରେ ଆବେଦନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିବା ଆକଳନ ବର୍ଷ 1941-42 ପାଇଁ କ୍ଷତିର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇବାକୁ କରଦାତା ନିୟମ ଅନୁସାରେ ସକ୍ଷମ ଥିଲେ କି?

(2) ତଥ୍ୟଭିତ୍ତିରେ ଏବଂ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ରାୟରେ ଠିକ୍ ଥିଲେ କି ଯେ କରଦାତାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବ୍ୟବସାୟରୁ ହୋଇଥିବା କ୍ଷତି (ଅନ୍ୟ ସଂସ୍ଥାରୁ ତାଙ୍କ କ୍ଷତିର ଅଂଶକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି) ଧାରା 24 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅଣ ପଞ୍ଜୀକୃତ ସଂସ୍ଥାରୁ ତାଙ୍କ ଟିକସଯୁକ୍ତ ଅଂଶ ଆୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଠାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ?

"ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦେଇଥିଲେ, ଯିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ସହିତ ଅପିଲ କରିଛନ୍ତି ।

1961
ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ
ବନାମ
ସେଠ କୁଶାଲ ଚାନ୍ଦ ଡାଗା
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦୟତୁଲାଃ

ଆୟୁକ୍ତ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ *ସେଠ ଜମନାଦାସ ଡାଗା ବନାମ ଆୟକର କମିଶନର*([1]) ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏହାର ଉତ୍ତର ବିଭାଗ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ମାମଲାର ସେହି ଅଂଶଟି ଉପରେ ଯୁକ୍ତି ହୋଇନଥିଲା ।

ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏକମାତ୍ର ଯୁକ୍ତି ଉଠାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେଉଁ କ୍ଷତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ତାହା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ସେହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରାଯାଇ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହା ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଧାରା 24 (3) ରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଯାହା ଅଧୀନରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସେହି ଧାରା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଗଣନା କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷତି ପରିମାଣ ଲିଖିତ ଭାବରେ ଆଦେଶ ଦେଇ ସୂଚିତ କରିବାକୁ ହେବ, ସେହି ଧାରା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଧାରା 30 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପିଲ ରହିଛି, ଯଦି କରଦାତା ଧାରା 24 ଅନୁଯାୟୀ ଗଣନା କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ ସୂଚିତ ହୋଇଥିବା କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ଉପରେ ଆପତ୍ତି କରନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଗଣନା କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷତିର ସୂଚନା ଦେଇନଥିଲେ, ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକ ଅପିଲ ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ ମତ, ତେଣୁ, କରଦାତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷରେ କ୍ଷତିର ପୁନଃନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ନେଇ ବିଭାଗ ସେତେଟା ଚିନ୍ତିତ ନୁହେଁ, କାରଣ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରଦାତାଙ୍କର ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ କେବଳ କ୍ଷତି ହୋଇଛି, ଏବଂ ଯଦି ଆଗତ ହୋଇଥିବା କ୍ଷତିର ପୁନଃନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ରାଜସ୍ୱକୁ କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଏପରି ଏକ ବିଷୟ, ଯାହାକୁ ନେଇ ଆମେ ଚିନ୍ତିତ ନୁହେଁ । ଆମ ମତରେ, ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତି ଅନୁସାରେ ସଠିକ୍ ଥିଲା ।

ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହୁଏ, ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୋଇଯାଏ । ଗୋଟିଏ ଶୁଣାଣି ଶୁଳ୍କ ।

ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା ।

[1] [1961]3 S.C.R. 174

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ। ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ।"

<u>ଭାଷାନ୍ତର :</u>

 କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ
ଅନୁବାଦିକା
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।